

fandtes 38,000 Arbeidere af forskjelligt Erhverv, og af disse 38,000 Arbeidere vare de 19,000 forsikrede i Sygekasjer, og de 19,000 stode udenfor Sygekasjerne. Naar man nu har lagt Mærke til deres Indtægt, og saa ser, at 50 pCt. er med i Sygekasjerne, med 50 pCt. staa udenfor dem, maa man jo dog indrømme, at de, meget stærkt endogsaa, have sluttet sig til Sygekasjerne, have været med til at lægge hen til deres mulige Sygdom, endogsaa ud over deres Evne, idet de ikke have havt den Indtægt, som det paastaaes af Nationaløkonomerne, at de skulle have for at leve en nogenlunde taalelig Tilværelse. For i Provinds-Kjøbstæderne og Landdistrikterne forholder det sig noget anderledes, idet der findes 57,000 af forskjelligt Erhverv, der ere forsikrede i Sygekasjer, og ca. 121,000 udenfor Sygekasjerne. Man vil jo altsaa se, at det der er noget sværere for dem at kunne komme med i Sygekasjerne. Om det nu beroer paa, at Befolkningen er mere spredt paa Landet, eller hvad der i saa Henseende er Marsagen, skal jeg ikke nærmere indlade mig paa, men under alle Omstændigheder har man her det samme Bevis for, at i Henhold til deres Fortjeneste og til det, der siges, at de skulle have for at leve, have de ogsaa i overordentlig hoi Grad sluttet sig til Sygekasjerne for Landdistrikternes Vedkommende. Jeg har altsaa søgt ved disse Bemærkninger at godtgjøre, at der ikke er Uvillie imod Sygekasjerne og ikke er Sløvhed overfor Sygekasjerne hos den arbejdende Befolkning, ja, jeg troer endogsaa at kunne gjentage, at der ud over, hvad man med Billighed har kunnet forlange, har været Tilslutning til Sygekasjerne. Men det er jo heller ikke Mangel paa Tilslutning til Sygekasjerne, der foraarsager, at Sygekasjerne gaa tilbage, hvorimod i sin Tid, da Sygekasjerne havde mindre Tilslutning, stod de bedre; saa længe de ikke vare udviklede i den Grad som nu, var deres Stilling bedre. Og dette er meget let forstaaeligt. Sygekasjerne have nemlig altid været støttede dels af Væresmedlemmer, dels af Kommunerne og dels paa andre Maader, og jo større Kasjerne ere blevne, desto mindre har Støtten forholdsvis været, og dette har naturligt medført, at de ikke have kunnet bestaa. Der til kommer, at Lægerne have søgt at faae deres Lønninger tilveirs; de have drevet dem ikke meget, men dog noget op. Det ene med det andet har bevirket, at Sygekasjerne ikke have kunnet holde sig; de maa nedlægge deres Bidrag til de Syge og ere i det Hele i Begreb med at gaa svært tilbage, hvilket ligeledes er beviist ved alle de Betænkninger, der foreligge, saavel af

Regeringskommissionen som af Knudsen og Trautner. Dette vil med andre Ord sige, at Befolkningen bliver fattigere og fattigere og derfor ikke ser sig istand til vedblivende at være i Sygekasjerne. Sygekasjerne have jo selv i den sidste Tid talt alvorlig med i den Sag. Det vil saaledes erindres, at for et Aars Tid tilbage indgif der en Adresse til Regeringen og Rigsdagen, hvori Sygekasjerne udtalte sig bestemt for, at der blev gjort Skridt med Hensyn til dem. Jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse et Par Linier, som denne Adresse indeholder, vedrørende dette. Det hedder der, at man andrager om: „at alle direkte Helbredelsesmidler, saasom Lægehjælp, Medicin, Hospitalpleie og deslige, ydes gratis af Staten til alle ubemidlede Syge, uden at denne Hjælp betragtes som Fattigunderstøttelse eller medfører dennes Følger, samt uden Hensyn til, om de Syge ere Medlemmer af en Sygekasse eller ikke“. De kunne nok forstaa, at naar Sygekasjerne og Sygekasselejerne ikke vare paa det Riene med, at de ikke kunde holde deres Institutioner i Gangden, vilde de ikke udtale sig paa en saadan Maade, som de her have gjort, idet de ikke alene tale om de Mangler, der findes indenfor Sygekasjerne, men ogsaa tale for, at det Offentlige bør træde til og ordne Sygepleien, saaledes at ikke blot Sygekassemedlemmer, men ogsaa Ikke-Sygekassemedlemmer komme til at nyde godt af Statstilskud og blive hjulpede til at blive helbredede paa det Offentliges Regning.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale selve Lovforslaget og skal da indskrænke mig til at omtale § 9, som jo er den Paragraf, der hovedsagelig har nogen Betydning; de andre Paragrafer mener jeg, at det ikke er nødvendigt at gaa ind paa ved Iste Behandling, idet jeg mener, at man i et Udvalg vil kunne blive enig om, hvad der skal og bør forandres i dem. Dog skal jeg ganske kort udtale mig om den offentlige Kontrol, som der tilshneladende næres saa megen Frygt for. Jeg er personlig ikke imod offentlig Kontrol, naar den holdes indenfor passende Grændser, og jeg mener, at naar det Offentlige træder til og hjælper, er der Intet, der taler mod, at det Offentlige fører Kontrol, naar man kun kan blive enig om, hvilken Kontrol der bør føres. § 9 er altsaa den Paragraf, der har væsentlig Betydning, idet den fastslaar, hvilke Tilskud Sygekasjerne skulle have, nemlig $1\frac{1}{2}$ Kr. aarlig pr. Medlem og $\frac{1}{4}$ af Sygekassernes samlede Medlemsbidrag. Det har man nu beregnet i det andet Thing at skulle beløbe sig til ca. 400,000 Kr., mellem 350,000 og 400,000 Kr. aarlig, og man mener, at det vil være en